

De Voorthuizer Bunckman

Brigitte Veltman

Lang, lang geleden in het midden van het land was er eens... een lieflijk dorpje. Het was gelegen in een groene omgeving met veel bos en fijne wandelpaden. In het dorp woonden vrolijke, ondernemende mensen. In de weilanden graasden grote kudden schapen. Af en toe kregen ze een bad. De schone wol van de schapen werd gebruikt om warme kleding of mooie hoeden te maken voor valkeniers en violisten. Veel vreemdelingen, reizigers tussen Amsterdam en Deventer, kwamen naar het dorp toe. Veel reizigers kwamen te voet en sommige geluksvogels gingen te paard. De paardenkarren lieten diepe wielsporen achter. Het was een dorp zo gastvrij, een ideale plaats om een stop te maken, lekker uit te rusten of een restaurant te bezoeken. Een plek waar iedereen welkom is... het dorp Voorthuizen. Op de drukke weg wandelt er op een dag een dame. Ze heeft een vilten hoed schuin op haar hoofd. Ze is op weg naar een restaurant om haar lievelingslied op haar viool te spelen. Haar viool heeft ze een naam gegeven: Arnout. Het is een viool waar ze de prachtigste noten mee speelt. Zelfs een noot zo hoog, dat het de adem ontnemt en je hart op hol doet slaan. In het bos is het donker en somber. Een zwarte specht tikt hard en lang op een oude eik. Onder die oude boom staat een boze reus. Woedend schopt en slaat hij om zich heen. De Bunckman is het zat. Hij is blut en behalve die akelige zwarte specht komt er niemand op zijn pad. Met zijn grote leren laarzen stapt de reus ongeduldig door het bos. De reus heeft genoeg van grote slokken water uit Zeumeren. Behalve eekhoorntjes en kleine vogeltjes is er niks, helemaal niks, om zijn hongerige maag mee te vullen. Reuzen hebben heel veel trek en de Bunckman hunkert naar mensen. Lekkere sappige mensen. Het liefst mensen met heel veel geld. Want dan kan hij met dat geld naar een restaurant om lekker veel wijn te drinken. In het restaurant in het dorp is het gezellig druk. De violiste klemt haar hand soepel om de hals van de viool. De viool rust op haar schouder. Kalm legt de violiste haar kin op het bovenblad van de viool. Met haar smalle vingers pakt ze De Voorthuizer Bunckman Tekst: Brigitte Veltman de strijkstok op en dan... begint ze te spelen. Licht en vrolijk klinkt in het restaurant de prachtige muziek van de viool.

In het restaurant drinken de gasten ondertussen veel wijn en bier. Aan de tap worden sterke verhalen verteld. Over kanonskogels, wolven aan het spit en... “Heb je het gehoord van de Bunckman in het bos? Daar woont die boze reus die dol is op grote stukken vlees en buidels vol

met munten.” Vrolijk van het applaus en een zak contant geld verlaat de violiste het restaurant. Ze wandelt opgewekt de avond in. Op zoek naar een plek om te slapen. Het is laat, donker en doodstil op straat. Takken werpen lange schaduwen op de weg. Het blij gevoel verdwijnt langzaam. De violiste klemt Arnout de viool dicht tegen zich aan en loopt steviger door. Het gerinkel van de muntjes in haar zakken, het grote voorwerp onder de arm, heeft de aandacht getrokken van een wel héél verkeerd persoon. De zwarte specht stopt met het tikken tegen de boom. Eekhoorns kijken verschrikt op. Zenuwachtig ritselen de bladeren tussen de takken. Wat is dat voor een geluid? Klinkt daar het gehuil van de wolven? En dan ineens... valt er een grote schaduw over de kleine violiste. Een snelle uithaal van de reus is genoeg om de muzikante in haar nekvel beet te pakken. De violiste verrast door deze onverwachte uithaal, schreeuwt het uit... “Neeeee... alstublieft... alle munten zijn voor u... Neeeee... mag ik... alstublieft één laatste wens doen?” Smekend kijkt de violiste naar de Bunckman. “Mag ik alstublieft één laatste keer speciaal voor jou op mijn viool spelen?” En zo geschiedde. Ze legt de viool onder haar kin en begint te spelen. Als de kleine violiste vervolgens de laatste en allerhoogste noot ooit speelt, voelt de reus een onverwachte kriebel in zijn buik. De muziek speelt steeds zachter. Het hart van de Bunckman, vol van liefde voor de vioolmuziek, barst uit elkaar. Met een glimlach op zijn lippen, valt hij dood neer. En de violiste? Die leefde nog lang en gelukkig met Arnout op het Bunckmanplein in Voorthuizen.